

Psalm

tu ne-ai rămas ultima speranță, Doamne!
noi am terminat tot ce era de făcut
am dărâmat zidurile, deși n-am găsit
    nimic în spatele lor
ne-am privit buimaci degetele zdrelite
și ne-am întins sângele pe obraji
    ca în dansuri cu măști
am urlat din rărunchi cu ochii la stele
și stelele, din înțelepciunea lor, au tăcut
am încercat să plângem, dar ochii
ca iasca ne erau de uscați
alții plânseseră destul mai-nainte
am aruncat vina care era a noastră
și ea s-a întors, ca un lup în bârlog
tu ne-ai rămas ultima speranță, Doamne
ne rugăm ție, să nu exiști!

Te rog, domnule temnicer

Cărările nopții
se desfac în fel și fel de răscruci
n-am de ales, trebuie întruna s-aleg:
vânător ori fecioară ori inorog.
De aceea, domnule temnicer, nu închide poarta,
lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc.

Am vertebrele moi, nedumerite încă
eu n-am fost crescut să fiu liber
pe cerul meu
stelele aveau deja nume
un pas urma pe altul, soroc după soroc.
De aceea, domnule temnicer, nu închide poarta,
lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc.

Morții mei sunt mai mulți
și mai lipsiți de păcat
ei mă așteaptă la capătul drumului răbdători
un trecut care nu-și mai aduce aminte de mine
viitorul de care nu-mi amintesc deloc
ca niște umeri colțuroși care se rotunjesc pe sub mantii.

De aceea, domnule temnicer, te rog, nu închide poarta,
mai lasă-mă, o clipă măcar, să mă-ntorc
spre lumea frumoasă pe care o vedeam după gratii.

Numele meu

ei spun că mă cheamă Varujan
dar dacă-i așa, e spre folosul lor
numele meu le aparține lor, nu mie

ceva din mine e mai vechi decât cartea
cu coperti de argint
decât cristelnița de argint, decât pasărea
cu clonț de argint
din care picură untdelemnul
ceva din mine e mai vechi decât orice bucată de-argint
e, mai degrabă, o bucurie a argintului
o limpezime a apei

ei spun că mă cheamă Varujan
și, totuși, care e numele meu
când nu mă cheamă nimeni?

Zeița mării

privesc marea și nu-i zăresc nici capătul
nici adâncul
deci mă pot închina ei
o iubesc cu lăcomia mea pământeană
ea mă îmbrățișează așa cum niciodată
n-o vor face alte femei

prin sângele meu urcă popoarele mării
„va fi cândva”, spun ele c-un glas
care sună ca piatră pe piatră
povestea noastră se adaugă celorlalte
cu ultima suflare a celor înecați
valurile repetă o mantră

și-atunci nimic nu ne mai poate opri
între pământ și cer
zeița mării îmi oferă iluzia capătului
și adâncului
eu îi aduc ofrandă albastrul
care i-a lipsit lui Homer

Pălăria domnului Fibonacci

hop! și iepurele țâșnește din pălărie
un bulgăre alb și pufos se ghemuiește
cu teamă
un joc al privirii e totul
un joc
noi privim iepurele cu nedumerire
el privește pălăria ca pe o mamă

lepus domini veșnică jertfă
din sângele lui
pe câmpul înverzit picură macii
alt iepure se adaugă celui dintâi
și apoi încă doi
maica lor, pălăria – tatăl lor, Fibonacci

încât în jur se văd numai iepuri
în fața umbrelor mari se strâng,
unii într-alții, piticii
buzele tremurând nu scot niciun sunet
frica umple ca un abur văzduhul
bătrânul cantor ne-nvață arta fricii

mi se face deodată dor de lupi
și de vulpi
de ochii scăpărători, de spinările treze,
de urletul care rupe văzduhul spre stele

te rog, domnule Fibonacci, dă pălăria jos
și lasă iepurii să se împutineze...

Înălțarea prin păcat

sunt tu fără să ies din marginile trupului meu
ești eu fără să ieși din marginile trupului tău
călătorim pe un fel de bandă a lui Moebius
într-o lume nemărginită, deși înșesată
de frontiere

ca și cum ar fi fost odată ca niciodată
totul în jur cădea neîncetat
răzbeam contra vântului, ne șfichiuia fața
cu ghearele lui de jivină
totul în jurul nostru cădea numai noi
ne înălțam în păcat

fiecare își mângâia fața atingând
obrazul celuilalt
fiecare se închina la zeul iubirii
care era celălalt
simțeam pe buze fructul
pe care tu îl mușcaseși
și apa pe care eu o beam o simțeai
ca pe un sărut răcoros